

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 644/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou VOZÁR s. r. o., Trenčianska 56/D, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 123/2002 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaniach vedených pod spisovými značkami: 8 Co 202/2008, 8 Co 138/2009, 8 Co 258/2010, 8 Co 221/2012 a 8 Co 246/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 123/2002 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod spisovými značkami: 8 Co 202/2008, 8 Co 138/2009, 8 Co 258/2010, 8 Co 221/2012 a 8 Co 246/2014.

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že na okresnom súde prebiehalo konanie o vydanie hnutelných vecí, v ktorom vystupovala ako žalobkyňa na základe žaloby podanej osobne 23. apríla 2002. Ešte v roku 2002 sa sťažovateľka vyjadrila na základe výzvy okresného súdu k hodnote hnutelných vecí a k vyjadreniu žalovaného v predmetnom spore. V roku 2003 okresný súd realizoval iba dva úkony – vyzval sťažovateľku, aby preukázala vlastníctvo k hnutelným veciam, ktoré žiada vydať od žalovaného, a odročil pojednávanie zo 4. septembra 2003. Po viacerých úkonoch okresného súdu bol v roku 2008 vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd zamietol žalobu v celom rozsahu a sťažovateľke uložil povinnosť uhradiť trovy konania. Sťažovateľka proti uvedenému rozhodnutiu podala odvolanie, ktorému krajský súd vyhovel, napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Následne okresný súd návrh sťažovateľky po márnom uplynutí lehoty na odstránenie chýb návrhu na začatie konania, ktorá bola na žiadosť sťažovateľky okresným súdom predĺžená, návrh na začatie konania odmietol. Proti uvedenému rozhodnutiu sa sťažovateľka odvolala, krajský súd rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Po viacerých pojednávaniach okresný súd vydal meritórne rozhodnutie 12. júla 2010, proti ktorému sa sťažovateľka odvolala a krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa. Dňa 6. júna 2012 bol vo veci vydaný ďalší rozsudok, proti ktorému sa opätovne odvolal tentoraz účastník konania na strane žalovaného, ktorému krajský súd vyhovel a rozhodnutie zrušil. Aj proti ďalšiemu rozsudku okresného súdu z 28. októbra 2013 bolo podané odvolanie, avšak v tomto prípade krajský súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne. Tým sa konanie na okresnom súde, ako aj odvolacie konanie právoplatne skončilo. Sťažovateľka považuje postup okresného súdu a krajského súdu v predmetných konaniach za protiústavný, ktorý

porušuje jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

4. Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že okresný súd a krajský súd svojím postupom porušili jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd uložil obom súdom zaplatiť jej finančné zadosťučinenie v celkovej sume 15 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

5. Predmetná sťažnosť bola pôvodne pridelená sudcovi Ľubomírovi Dobříkovi ako sudcovi spravodajcovi, ktorý bol členom III. senátu. Na základe prijatého dodatku č. 1 zo 14. septembra 2016 k rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie od 1. marca 2016 do 28. februára 2017 bola sťažnosť po skončení funkčného obdobia sudcu Ľubomíra Dobříka, o ktorej dosiaľ nebolo rozhodnuté, náhodným výberom pridelená sudcovi Petrovi Brňákovi ako sudcovi spravodajcovi, ktorý je členom I. senátu.

II.

6. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom či rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľky na ochranu pred postupom okresného súdu a krajského súdu v už uvedených konaniach, v ktorých malo byť porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

11. Ako vyplýva zo samotného obsahu sťažnosti a k nej priložených príloh, konanie pred okresným súdom a konania pred krajským súdom boli právoplatne skončené. Krajský

súd vydal 7. mája 2015 rozsudok, ktorým potvrdil napadnuté rozhodnutie okresného súdu. Dňa 20. júla 2015 nadobudlo rozhodnutie krajského súdu a napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa právoplatnosť.

12. Podľa judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom) ešte mohlo trvať. Uvedený záver vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k porušovaniu označených práv postupom okresného súdu, ako ani krajského súdu v napadnutých konaniach, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. Na základe zistených skutočností ústavný súd považoval za nesporné, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 10 C 232/2002 skončilo (bod 11) a v čase podania ústavnej sťažnosti (bod 1) už okresný súd, resp. krajský súd, nedisponoval právomocou vo veci konať. Sťažovateľka odoslala ústavnú sťažnosť na poštovú prepravu 20. apríla 2016, pričom okresný súd v sťažnosťou napadnutom konaní vo veci rozhodol 14. apríla 2016.

14. Okresný súd teda v danej etape konania už nemôže ovplyvniť jeho priebeh a ani porušiť základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Vydaním prvostupňového rozhodnutia vykonal okresný súd všetky relevantné úkony smerujúce k nastoleniu právnej istoty sťažovateľky a svoju úlohu v tomto smere splnil. Krajský súd taktiež rozhodol o podanom odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu a nemá právomoc vo veci ďalej konať.

15. Možnosť domáhať sa ochrany označeného základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy podaním sťažnosti ústavnému súdu vo vzťahu k postupu okresného súdu a krajského súdu bola pre sťažovateľku časovo ohraničená obdobím, počas ktorého prebiehalo v jej veci prvostupňové a odvolacie konanie.

16. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2016